

1) בראשית – פרק כח

(י) וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. (יא) וַיִּפְגַּע בְּמִקְוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי בָּא הַשָּׁמַשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבִי הַמִּקְוֹם וַיִּשֶׁם מִרְאשֵׁיתוֹ וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹם הַהוּא. (יב) וַיַּחֲלֶם וְהִנֵּה סֹלֶם מֵצֵב אֲרָצָה וְרֹאשׁוֹ מֵגִיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מִלֵּאכִי אֱלֹהִים עֹלִים וַיִּרְדִּים בּוֹ. (יג) וְהִנֵּה יְהוָה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהם אֲבִיךָ וְאַלֵּהִי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לָךְ אֶתְנַנָּה וְלִזְרַעְךָ. (יד) וְהִנֵּה זֶרַעַךְ כְּעֶפֶר הָאָרֶץ וּפְרָצֶת יָמָה וְקִדְמָה וְצִפְנָה וְנִגְבָּה וְנִבְרָכּוּ בְּךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה וּבְזֶרַעַךְ. (טו) וְהִנֵּה אֲנִי עִמָּךְ וְשִׁמְרֹתֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר תֵּלֵךְ וְהִשְׁבַּתֶּיךָ אֶל הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם עָשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לָךְ.

2) פרק כט

(א) וַיֵּשָׂא יַעֲקֹב רִגְלָיו וַיֵּלֶךְ אֲרָצָה בְּנֵי קְדָם. (ב) וַיֵּרָא וְהִנֵּה בָּאֵר בְּשָׂדֶה וְהִנֵּה שָׁם שְׁלֹשָׁה עֹדְרֵי צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי מִן הַבָּאֵר הָהוּא יִשְׁקוּ הָעֹדְרִים וְהָאֵבֶן גְּדֹלָה עַל פִּי הַבָּאֵר. (ג) וַנֹּאסְפוּ שָׁמָּה כָּל הָעֹדְרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאֵר וְהִשְׁקוּ אֶת הָאֵבֶן עַל פִּי הַבָּאֵר לְמִקְמָה. (ד) וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אֲחֵי מֵאִין אַתֶּם וַיֹּאמְרוּ מִחֶרֶן אֲנַחְנוּ. (ה) וַיֹּאמֶר לָהֶם הִידְעֶתֶם אֶת לִבְּכֶם בֶּן נַחֲוֹר וַיֹּאמְרוּ יִדְעֵנוּ. (ו) וַיֹּאמֶר לָהֶם הַשְׁלוּם לוֹ וַיֹּאמְרוּ שְׁלוֹם וְהִנֵּה רָחֵל בְּתוּלָה עִם הַצֹּאן. (ז) וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא עֵת הָאֶסֶף הַמִּקְנָה הַשְׁקוּ הַצֹּאן וְלִכּוּ רְעוּ. (ח) וַיֹּאמְרוּ לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר יֹאסְפוּ כָּל הָעֹדְרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאֵר וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן. (ט) עוֹדֵנוּ מִדְּבַר עֲמָם וְרָחֵל בָּאָה עִם הַצֹּאן אֲשֶׁר לֵאבִיָּה כִּי רָעָה הוּא. (י) וַיְהִי כִּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת רָחֵל בֵּת לִבָּן אֲחִי אִמּוֹ וְאֶת צֹאן לִבָּן אֲחִי אִמּוֹ וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב וַיִּגְלֵל אֶת הָאֵבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאֵר וַיִּשְׁקֵק אֶת צֹאן לִבָּן אֲחִי אִמּוֹ. (יא) וַיִּשְׁקֵק יַעֲקֹב לְרָחֵל וַיֵּשָׂא אֶת קָלוֹ וַיִּבְרֶךְ. (יב) וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרָחֵל כִּי אֲחִי אֲבִיָּה הוּא וְכִי בֶן רִבְקָה הוּא וַתִּרְצֵץ וַתִּגַּד לְאֲבִיָּה. (יג) וַיְהִי כִשְׁמַע לִבָּן אֶת שְׁמֵעַ יַעֲקֹב בֶּן אֲחִיתוֹ וַיִּרְצֵץ לִקְרָאתוֹ וַיַּחֲבֹק לוֹ וַיִּנָּשֶׁק לוֹ וַיְבִיֵּאוּהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפֹּר לָלֶבֶן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. (יד) וַיֹּאמֶר לוֹ לִבָּן אֶךְ עֲצָמִי וּבָשָׂרִי אַתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים. (טו) וַיֹּאמֶר לִבָּן לַיַּעֲקֹב הֲכִי אֲחִי אַתָּה וְעַבְדְּתִנִי חֲנָם הַגִּידָה לִּי מַה מִּשְׁכַּרְתְּךָ. (טז) וַיִּלְלֵבֶן שְׁתֵּי בָנוֹת שָׁם הַגְּדֹלָה לֵאמֹר וְשֵׁם הַקְּטָנָה רָחֵל. (יז) וַיְעִנֵּי לֵאמֹר רְכוּת וְרָחֵל הִיִּתָּה יָפֶת תֹּאֵר וְיָפֶת מֶרְאָה. (יח) וַיֹּאֲהֵב יַעֲקֹב אֶת רָחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבֹדְךָ שְׁבַע שָׁנִים בְּרָחֵל בְּתֶרֶם הַקְּטָנָה. (יט) וַיֹּאמֶר לִבָּן טוֹב תַּתִּי אַתָּה לָךְ מִתַּתִּי אַתָּה לְאִישׁ אַחֵר שְׁבָה עִמָּדִי. (כ) וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרָחֵל שְׁבַע שָׁנִים וַיְהִי בְעֵינָיו כִּימִים אֶחָדִים בְּאֶהְבָתוֹ אַתָּה. (כא) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל לִבָּן הֲבֵה אֶת אֲשֵׁרִי כִּי מָלֹא יָמִי וְאִבּוֹאָה אֵלַיָּה. (כב) וַיֹּאסֹף לִבָּן אֶת כָּל אֲנָשִׁי הַמִּקְוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה. (כג) וַיְהִי בְעֶרְבֹךְ וַיִּקַּח אֶת לֵאָה בְּתוּלָה וַיָּבֵא אֶתָּה אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלַיָּה. (כד) וַיִּתֵּן לִבָּן לָהּ אֶת זֶלְפָּה שִׁפְחָתוֹ לְלֵאָה בְּתוּ שִׁפְחָה. (כה) וַיְהִי בִבְרֶךְ וְהִנֵּה הוּא לֵאָה וַיֹּאמֶר אֶל לִבָּן מַה זֹּאת עָשִׂיתִי לִי הֲלֹא בְרָחֵל עַבְדְּתִי עִמָּךְ וְלֵמָּה רְמִיתָנִי. (כו) וַיֹּאמֶר לִבָּן לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בְּמִקְוֹמִנוּ לְתַתִּי הַצְעִירָה לִפְנֵי הַבְּכִירָה. (כז) מִלֹּא שְׁבַע זֹאת וְנִתְּנָה לָךְ גַּם אֶת זֹאת בְּעַבְדָּהּ אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת. (כח) וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן וַיִּמְלֹא שְׁבַע זֹאת וַיִּתֵּן לוֹ אֶת רָחֵל בְּתוּלָה לִי לֵאמֹר. (כט) וַיִּתֵּן לִבָּן לְרָחֵל בְּתוּלָה אַחֲרוֹת. (ל) וַיָּבֵא גַם אֶל רָחֵל וַיֹּאֲהֵב גַּם אֶת רָחֵל מִלֵּאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד שְׁבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת.

רב דוד צבי הופמן – (ז) עוד היום גדול – מידת הנאמנות חזקה אצל יעקב, ועל כן הוא מוכיח את הרועים ומזכיר להם שטרם יכלו מלאכת יומם. **(יט) טוב תתי וגו'** – כמו כל האנשים הערומים, כך מבטיח גם לבן הבטחה מעורפלת ובלתי ברורה, כדי לא לכבול ידיו. הוא עושה עצמו כאילו הצעת יעקב מאד רצויה לו ומתאימה לרצונו. ובהפיחו בלב יעקב בדרך זו בטחון ביושרו שלו הוא משכיל שלא לתת לו את ההבטחה הברורה, ליתן לו את רחל לאשה תמורת שבע שנות העבודה המוצעות. אמנם הוא נותן לו את רחל, אבל רק תמורת עבודה של שבע שנים נוספות. **(כו) לא יעשה כן במקומו** - טענתו של לבן שמנהג מקומו אינו מאפשר לו להשיא את הבת הצעירה תחילה, ייתכן שיסודה באמת, שכן מצינו מנהגים מעין זה גם במקומות אחרים, וספר היובלים (כח) אף רוצה לקבוע מנהג זה כחוק בישראל. אך יחד עם זאת יש במעשהו של לבן משום רמאות, כי היה עליו לומר זאת ליעקב לפני שהלה החל בעבודתו.

רש"י - (יא) ויברך – ... דבר אחר: שבא בידים ריקניות. אמר: אליעזר עבד אבא היו בידו נזמים וצמידים, ואני אין בידִי כלום. לפי שרדף אליפז בן עשו במצות אביו אחריו להרגו, והשיגו, ולפי שגדל אליפז בחיקו של יצחק משך ידו. אמר לו: מה אעשה לציוויו של אבא, אמר לו יעקב: טול מה שבידי, והעני חשוב כמת. **(יד) אך עצמי ובשרי אתה –** אין לי לאספק הביתה הואיל ואין בידי כלום, אלא מפני קורבה אטפל בך חודש ימים, וכן עשה.

ואף זו לא חנם שהיה רועה צאנו. (יח) ... **ברחל בתך הקטנה** – כל הסימנים הללו למה? לפי שיודע בו שהוא רמאי. אמר לו: אעבדך ברחל. ושמא תאמר: רחל אחרת מן השוק, תלמוד לומר: בתך. ושמא תאמר: אחליף ללאה שמה, תלמוד לומר: הקטנה. ואף על פי כן לא הועילו.

ר' יוסף בכור שור (יג) - **ויספר ללבן את כל הדברים האלה** – איך באה לו הברכה והבכורה – כדי שיאות לתת לו בתו, ואיך ברח מפני עשו – שלא יתמה: גדול כמותו איך בא במקלו ובתרמילו בלא שום דבר. והגיד לו כי ברח הוא ונס לנפשו, שלא רצה לעשות שום הרגיש, וירגיש עשו, פן ירדוף והכהו נפש. **רבי אברהם בן הרמב"ם** – (יג) **ויהי כשמע וג' את כל הדברים** – מה שאירע לו עם עשו בברכה וסיבת ביאתו אליו כי היא במצות יצחק ורבקה. **רש"י** (יג) **וירץ לקראתו** – כסבור: ממון הוא טעון, שהרי עבד הבית בא לכאן בעשרה גמלים טעונים. **ויחבק** – כשלא ראה עמו כלום, אמר: שמא זהובים הביא והנם בחיקו. **ויספר ללבן** – שלא בא אלא מתוך אונס אחיו, ושנטלו הממון.

3 פרק ל

(כה) **ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולא רצ'.** (כו) **תנה את נשי ואת ילדי אשר עבדתי אתך בהן ואלכה כי אתה ידעת את עבדתי אשר עבדתיך.** (כז) **ויאמר אליו לבן אם נא מצאתי חן בעיניך נחשתי ויברכני יהוה בגלליך.** (כח) **ויאמר נקבה שכרך עלי ואתנה.** (כט) **ויאמר אליו אתה ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר היה מקנך אתי.** (ל) **כי מעט אשר היה לך לפני ויפרץ לרב ויברך יהוה אתך לרגלי ועתה מתי אעשה גם אנכי לביתי.** (לא) **ויאמר מה אתן לך ויאמר יעקב לא תתן לי מאומה אם תעשה לי הדבר הזה אשובה ארעה צאנך אשמר.** (לב) **אעבר בכל צאנך היום הסר משם כל שנה נקד וטלוא וכל שנה חום בכשבים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי.** (לג) **וענתה בי צדקתי ביום מחר כי תבוא על שכרי לפניך כל אשר איננו נקד וטלוא בעזים וחום בכשבים גנוב הוא אתי.** (לד) **ויאמר לבן הן לו יהי כדברך.** (לה) **ויסר ביום ההוא את התישים העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו וכל חום בכשבים ויתן ביד בניו.** (לו) **וישם דרך שלשת ימים בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן הנותרת.** (לז) **ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון ויפצל בהן פצלות לבנות מחשף הלבן אשר על המקלות.** (לח) **ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים אשר תבאן הצאן לשותות לנכח הצאן ויחמנה בבאן לשותות.** (לט) **ויחמו הצאן אל המקלות ויתלדן הצאן עקדים נקדים וטלאים.** (מ) **והכשבים הפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל חום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן.** (מא) **והיה בכל יום הצאן המקשות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים ליחמנה במקלות.** (מב) **ובהעטיפ הצאן לא ישים והיה העטפים ללבן והקשרים ליעקב.** (מג) **ויפרץ האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושפחות ועבדים וגמלים וזמרים.**

רשב"ם – (כה) **שלחני** – כי עתה כשנולד יוסף נשלמו שבע שנים אחרות של רחל.

רש"י (כו) **תנה** – איני רוצה לצאת כי אם ברשות. **ר' יוסף בכור שור** – (כו) **כי אתה ידעת** – כי בנאמנות עבדתיך.

ר' יוסף בכור שור (לא) **לא תתן לי מאומה** – מכל אשר יש לך היום, ולא אחסורך כלום. ולא תקנה לי אלא דבר שלא בא לעולם. **רב דוד צבי הופמן** (לא) **לא-תתן-לי** – אין יעקב רוצה לקבל מתנה מידיו של לבן, אבל הוא רוצה שה' יקבע מה יהא שכרו.

ר' דוד צבי הופמן (מג) **ויפרץ וגו'** – ברכת ה' שרתה על מעשה ידיו, ויעקב התעשר במאד.

4 פרק לא

(א) **וישמע את דברי בני לבן לאמר לקח יעקב אשר לאבינו ומאשר לאבינו עשה את כל הפכד הזה.** (ב) **וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום.** (ג) **ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך ואהיה עמך.** (ד) **וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדה אל צאנו.** (ה) **ויאמר להן ראה אנכי את**

פָּנִי אֲבִיכָן כִּי אֵינֶנּוּ אֵלַי כְּתַמֵּל שְׁלֹשָׁם וְאֵלֶּהִי אָבִי הִיָּה עִמָּדִי. (ו) וְאַתָּנָה יִדְעָתָן כִּי בְּכָל כַּחַי עֲבַדְתִּי אֶת אֲבִיכָן. (ז) וְאַבִּיכָן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלֵף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֲשֶׂרֶת מִנִּים וְלֹא נָתַנּוּ אֱלֹהִים לְהִרְעֵ עִמָּדִי. (ח) אִם כֹּה יֹאמֶר נִקְדִּים יְהִיָּה שְׁכָרְךָ וְיִלְדוּ כָל הַצֵּאֵן עֲקָדִים. (ט) וַיֵּצֵל אֱלֹהִים אֶת מִקְנֵה אֲבִיכָם וַיִּתֵּן לִי. (י) וַיְהִי בַּעַת יַחַם הַצֵּאֵן וְאִשָּׁא עֵינִי וְאָרָא בַּחֲלוּם וְהִנֵּה הָעִתִּידִים הָעֹלָם עַל הַצֵּאֵן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים. (יא) וַיֹּאמֶר אֵלַי מִלֶּאךָ הָאֱלֹהִים בַּחֲלוּם יַעֲקֹב וַאֲמַר הִנְנִי. (יב) וַיֹּאמֶר שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָל הָעִתִּידִים הָעֹלָם עַל הַצֵּאֵן עֲקָדִים נִקְדִּים וּבְרָדִים כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לָבָן עָשָׂה לָּהּ. (יג) אֲנֹכִי הָאֵל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מִשְׁחַתָּ שָׁם מִצְבֵּה אֲשֶׁר נִדְרָתָ לִי שָׁם נִדָּר עָתָה קוּם צֵא מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אָרֶץ מִוְלָדְךָ. (יד) וַתַּעַן רַחֵל וְלֹאָה וְתֹאמַרְנָה לוֹ הֵעוֹד לָנוּ חֵלֶק וְנִחְלֶה בְּבֵית אֲבִינוּ. (טו) הֲלוֹא נִכְרִיּוֹת נִחְשְׁבֵנוּ לוֹ כִּי מִכְרָנוּ וַיֹּאכֵל גַּם אָכֹל אֶת כֶּסֶפֵּנוּ. (טז) כִּי כָל הָעֹשֶׂר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעָתָה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלַיךָ עָשָׂה. (יז) וַיָּקָם יַעֲקֹב וַיִּשָּׂא אֶת בָּנָיו וְאֶת נָשָׁיו עַל הַגְּמָלִים. (יח) וַיִּנְהַג אֶת כָּל מִקְנֵהוּ וְאֶת כָּל רֶכְשׁוֹ אֲשֶׁר רֶכַשׁ מִקְנֵה קִנְיָנוּ אֲשֶׁר רֶכַשׁ בְּפָדָן אֲרָם לְבֹאֵ אֵל יִצְחָק אֲבִיו אֲרָצָה כְּנָעַן. (יט) וְלָבָן הִלָּךְ לִגְזֹז אֶת צֹאנוֹ וַתִּגְנֹב רַחֵל אֶת הַתֵּרָפִים אֲשֶׁר לְאֲבִיהָ. (כ) וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לָבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא. (כא) וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וַיָּקָם וַיַּעֲבֹר אֶת הַנָּהָר וַיִּשָּׂם אֶת פָּנָיו הָרַ הַגָּלְעָד. (כב) וַיֵּגֵד לָלָבָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב. (כג) וַיִּקַּח אֶת אַחִיו עֲמוֹ וַיְרַדְּף אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שִׁבְעַת יָמִים וַיִּדְבֹּק אֹתוֹ בְּהָר הַגָּלְעָד. (כד) וַיֵּבֵא אֱלֹהִים אֶל לָבָן הָאֲרָמִי בַּחֲלוּם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הִשְׁמַר לֶךָ פֶּן תִּדְבֹּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. (כה) וַיִּשָּׂא לָבָן אֶת יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תִּקַּע אֶת אֶהָלוֹ בְּהָר וְלָבָן תִּקַּע אֶת אַחֲיוֹ בְּהָר הַגָּלְעָד. (כו) וַיֹּאמֶר לָבָן לַיַּעֲקֹב מַה עָשִׂיתָ וַתִּגְנֹב אֶת לִבִּי וַתִּנְהַג אֶת בְּנֵי כְּשָׁבִיּוֹת חֶרֶב. (כז) לָמָּה נִחְבַּאתָ לְבָרַח וַתִּגְנֹב אֹתִי וְלֹא הִגַּדְתָּ לִּי וַאֲשַׁלְּחֶךָ בְּשִׁמְחָה וּבְשָׂרִים בְּתֹף וּבְכֹנֹר. (כח) וְלֹא נִטְשָׁתָנִי לְנֶשֶׁק לָבָנִי וְלִבְנֹתִי עָתָה הִסְכַּלְתָּ עִשׂוֹ. (כט) יֵשׁ לֹאֵל יָדִי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע וְאֵלֶּהִי אֲבִיכָם אֲמַשׁ אָמַר אֵלַי לֹאמַר הִשְׁמַר לֶךָ מִדְּבֹר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. (ל) וְעָתָה הִלָּךְ הַלֶּכֶתָ כִּי נִכְסֶיךָ נִכְסַּפְתָּה לְבֵית אֲבִיךָ לָמָּה גִּנַּבְתָּ אֶת אֱלֹהֵי. (לא) וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לָלָבָן כִּי יִרְאֵתִי כִּי אֲמַרְתִּי פֶּן תִּגְזֹל אֶת בְּנוֹתֶיךָ מֵעַמִּי. (לב) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֵיךָ לֹא יִחְיֶה נֶגֶד אַחֲיוֹ הִכָּר לֶךָ מִה עִמָּדִי וְקַח לָּהּ וְלֹא יֵדַע יַעֲקֹב כִּי רַחֵל גִּנַּבְתָּם. (לג) וַיֵּבֵא לָבָן בָּאֵהָל יַעֲקֹב וּבָאֵהָל יֹאָה וּבָאֵהָל שְׁתֵּי הָאִמָּהוֹת וְלֹא מִצָּא וַיֵּצֵא מִאֵהָל יֹאָה וַיֵּבֵא בָּאֵהָל רַחֵל. (לד) וַרַחֵל לִקְחָה אֶת הַתֵּרָפִים וַתִּשְׁמֹם בְּכָר הַגְּמֹל וַתִּשָּׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמְשֹׁשׁ לָבָן אֶת כָּל הָאֵהָל וְלֹא מִצָּא. (לה) וַתֹּאמֶר אֵל אֲבִיהָ אֵל יָחִיר בְּעֵינֵי אֲדָנִי כִּי לֹא אוֹכַל לְקוֹם מִפְּנֵיךָ כִּי דֶרֶךְ נָשִׁים לִי וַיִּחַפֵּשׁ וְלֹא מִצָּא אֶת הַתֵּרָפִים. (לו) וַיִּחַר לַיַּעֲקֹב וַיִּרְבַּ בְּלָבָן וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לָלָבָן מִה פָּשַׁעִי מִה חֲסָאתִי כִּי דִלַקְתָּ אַחֲרַי. (לז) כִּי מִשְׁשַׁת אֶת כָּל כְּלִי מִה מִצָּאתָ מִכָּל כְּלִי בֵּיתְךָ שִׁים כֹּה נִגַּד אַחִי וְאֲחִיו וַיִּוִּכִּחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ. (לח) זֶה עֲשִׂירִים שָׁנָה אֲנֹכִי עֹמֵךְ רַחֲלִיךָ וְעַדִּיךָ לֹא שָׁכְלוּ וְאֵילִי צֹאנְךָ לֹא אָכַלְתִּי. (לט) טִרְפָּה לֹא הִבַּאתִי אֵלַיךְ אֲנֹכִי אַחֲסָנָה מִיָּדִי תִּבְקָשָׁנָה גִּנַּבְתִּי יוֹם וּגְנַבְתִּי לַיְלָה. (מ) הֵייתִי בַיּוֹם אֲכָלְנִי חֶרֶב וְקִרַח בְּלִילָה וַתִּדַּד שְׁנָתִי מֵעֵינִי. (מא) זֶה לִי עֲשִׂירִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ עֲבַדְתִּיךָ אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשֵׁתִי בְּנֹתֶיךָ וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֹאנְךָ וַתִּחַלֵּף אֶת מִשְׁכְּרָתִי עֲשֶׂרֶת מִנִּים. (מב) לֹוִלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם וּפְחַד יִצְחָק הִיָּה לִי כִי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי אֶת עֲנִי וְאֶת יָגִיעַ כִּפִּי רָאָה אֱלֹהִים וַיִּוֹכַח אֲמַשׁ. (מג) וַיַּעַן לָבָן וַיֹּאמֶר אֵל יַעֲקֹב הַבְּנוֹת בְּנֹתִי וְהַבָּנִים בְּנֵי וְהַצֵּאֵן צֹאנִי וְכָל אֲשֶׁר אָתָּה רָאָה לִי הוּא וְלִבְנֹתִי מִה אֲעָשֶׂה לְאֵלֶּה הַיּוֹם אוֹ לְבָנִיךָ אֲשֶׁר יִלְדוּ. (מד) וְעָתָה לָכֵה נִכְרְתָה בְּרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהִיָּה לְעַד בֵּינִי וּבֵינֶךָ. (מה) וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶת וַיְרִימָה מִצְבֵּה. (מו) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאֲחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֹל וַיֹּאכְלוּ שָׁם עַל הַגֹּל. (מז) וַיִּקְרָא לוֹ לָבָן יָגֵר שֶׁהָדוּתָא וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גֹּלְעָד. (מח) וַיֹּאמֶר לָבָן הֲגַל הַזֶּה עַד בֵּינִי וּבֵינֶךָ הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֹּלְעָד. (מט) וְהַמִּצְפָּה אֲשֶׁר אָמַר יִצְחָק יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶךָ כִּי נִסְתֵּר אִישׁ מִרְעוּהוּ. (נ) אִם תַּעֲנֶה אֶת בְּנֹתִי וְאִם תִּקַּח נָשִׁים עַל בְּנֹתִי אִין אִישׁ עִמָּנוּ רָאָה אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינֶךָ. (נא) וַיֹּאמֶר לָבָן לַיַּעֲקֹב הִנֵּה הַגֹּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמִּצְבָּה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי וּבֵינֶךָ. (נב) עַד הַגֹּל הַזֶּה וְעַד הַמִּצְבָּה אִם אֲנִי לֹא אָעִיב אֵלַיךְ אֶת הַגֹּל הַזֶּה וְאִם אָתָּה לֹא תַעֲבֹר אֵלַי אֶת הַגֹּל הַזֶּה וְאִם הַמִּצְבָּה הַזֹּאת לִרְעָה. (נג) אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם וְאֱלֹהֵי נַחוּר יִשְׁפְּטוּ בֵּינֵנוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפָחַד אֲבִיו יִצְחָק. (נד) וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בְּהָר וַיִּקְרָא לְאֲחִיו לְאָכֵל לֶחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיִּלְּנוּ בְּהָר.

ר' יוסף בכור שור (א-ג) וישמע את דברי בני לבן וגו' – שלשה דברים הללו גרמו לו לשוב: אחת ששמע דברי בני לבן, שנייה שראה פני לבן זועפים והרגיש ברוע לבבו וגם הכיר שהיו בניו מתקנאין בו, והשלישית שאמר לו הקב"ה לצאת.